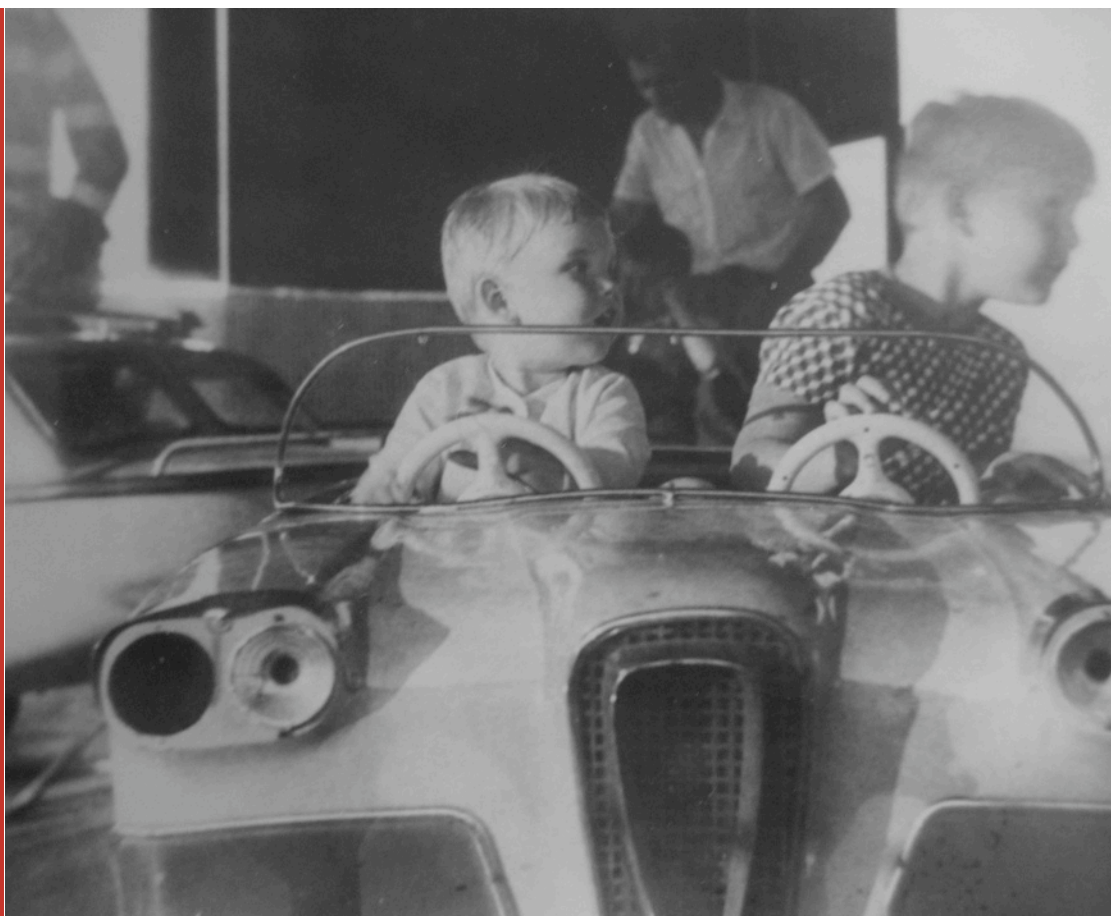

FOREVER YOUNG

5 decembrie 2008

Împreună cu fratele meu în super mașina cu dublu volan, la mare sau în bălciul din Piața 700, nu mai țin minte.

Dragă Andressa, stimați cititori,

atenție, urmează amintiri din copilărie.

Iată la ce treabă serioasă mă înham, pentru că sunt onorat de curiozitatea ta, draga mea, și, obligat de demersurile tale memorialistice cu Țestoși, doresc să egalez. Am învățat chiar să rotesc pozele în oglindă, special cu această ocazie, fiindcă e mai dinamic ca personajele să privească dinspre cotor spre marginea paginii, și din stânga spre dreapta.

Întâi și întâi am fost tentat să mă dau teribilist și să zic că eu nu-mi aduc aminte de cele mai frumoase momente. Că dacă e să fiu ceva, nu sunt nici pesimist, și nici măcar realist, ci optimist și că poate de asta mă

marchează mai degrabă lucrurile „grele”.

Eu nu vreau să rezerv nimic pentru ce ar putea urma, pentru că dacă ar fi să mor mâine, aș fi împăcat cu calitatea și cantitatea lucrurilor care mi s-au întâmplat. Dar să ne înțelegem, nu vreau să mor mâine, și nici de plafonat nu vreau să mă plafonez.

Deci, “Care ar fi cele trei momente la care ai vrea să ai acces pentru tot restul vieții?”

Păi, tu îmi dai un deget, eu îți iau toată mâna. Nu sunt momente, sunt perioade.

1. Copilăria mea pe șantier.

Eram la grădiniță în grupa mică și mijlocie, nu mă întâlneam cu fratele meu

decât în vacanțe, pentru că el stătea cu bunicii la oraș și mergea la școală. Aveam trei mamițe și nenumărate admiratoare care se întreceau să mă răsfețe. La serbare am fost soarele (!), iar tiara gen Statuia Libertății cu raze mai mari decât brațele mele care se strângea pe sub bărbie a fost probabil o pedepsă deghizată pentru înfumurarea mea de-atunci, altfel nu-mi explic de ce sârma artizanală se simțea pe obrăjorii mei mai abitir decât cele mai rudimentare instrumente ale Inchiziției spaniole. Tot de-atunci îmi aduc aminte de meșterul care a venit și ne-a

Scrisoarea continuă aici

La fel și lectura

Citiți și vă minunați!

făcut marionete cu capul din câte-un ou.
Fiecare copil a dat comandă de personaj și a trebuit să aducă oul crud la grădiniță. Eu am adus două și am cerut... zâne! Am așteptat foarte cuminte, dar meșterul păpușar nu avea răbdarea mea și cum am fost ultimul care și-a primit marionetele, m-am ales cu o vrăjitoare și înca ceva, cred că un animal. A fost o mică tragedie, care s-a rezolvat grație abilităților de negociator ale educatoarei. Marionetele au avut viață exact o zi, căci sâmbătă, cu prietenii mei m-am găsit să alergăm prin șanțuri ... cu marionetele pe mână, desigur. Capul răutăților a fost un băiat pe care nu-mi aduc aminte cum îl chema, dar știu că după i-a spart capul păpușii lui din greșeală, ne-a convins și pe noi să le spargem pe ale noastre pentru că... era sărat! dar cine nu a mâncat pământ la grădi!?!
2. Vacanțele! La Chevereș, în paturi supraetajate. La mare, cu ai mei, cu bilete prin sindicat la hotel de două stele și restaurantul în care la desert am mâncat o dată chiar un compot cu trei cireșe adevărate! La munte, în coloniile de muncitori de pe șantierele unde de-acum rămăseseră doar nașii mei, cu nașul meu care mă bătea sistematic la șai'sase, făcea mișto de mine că nu mă spălam cu apă rece și când mă spălam cu apă caldă îmi găsea mizerie din noroiul de la baltă pe frunte sau după ureche.

3. Clasa a șasea. Nu știu de ce! Atunci mi-a fost mie bine, că mă iubea toată lumea, de la tovarășa de fizică până la spaima generalei, profu' de biologie, supranumit Chelone, cu poveștile lui care au făcut istorie orală de la o generație la alta. Mi-aduc aminte cum m-a pus, când eram de serviciu pe școală, să-i curăț trusa de prim ajutor din laboratorul de biologie, și cum am găsit atunci, în ea, puți de șobolani, morți. A fost primul moment în care poveștile lui cu care încerca să bage spaima și un fel de „morală de biologie” în noi nu mi s-au mai părut exagerate. Și după atâția ani, de el îmi aduc aminte cu drag și cred că și foștii mei colegi, la fel.

Leapșa merge mai departe la Klara, vritz și Andix.

Așteptăm rezultatele cu sufletul la gură.

Cu iernile de Făgăraș, în care citeam romane de capă și spadă toată noaptea pe fotoliul extensibil din sufragerie, la căldurică sub pătura de lână cu carouri muștar. Cu tonele de varza și frunzeturi pe care le-am tocat pentru rațe.

3. Clasa a șasea. Nu știu de ce! Atunci mi-a fost mie bine, că mă iubea toată lumea, de la tovarășa de fizică până la spaima generalei, profu' de biologie, supranumit Chelone, cu poveștile lui care au făcut istorie orală de la o generație la alta. Mi-aduc aminte cum m-a pus, când eram de serviciu pe școală, să-i curăț trusa de prim ajutor din laboratorul de biologie, și cum am găsit atunci, în ea, puți de șobolani, morți. A fost primul moment în care poveștile lui cu care încerca să bage spaima și un fel de „morală de biologie” în noi nu mi s-au mai părut exagerate. Și după atâția ani, de el îmi aduc aminte cu drag și cred că și foștii mei colegi, la fel.

Andressa, ai legătura

În stânga

cu Leo, care a plecat în Germania.

În dreapta

cu gura plină. Mama făcea minuni, nu prăjituri, cu zaharul de pe cartelă, azi nu se mai văd asemenea plăcinte cu mere și nici bezele care să aibă același gust.

